

[Storgaard.]

til hvilket vi ikke skal spørge indenrigsministeriet, hvor meget vi må udskrive i skat, ej heller om, hvor meget vi må tage for gas og elektricitet, og bortset fra årsoverskuddet på regnskabet, som vi kan bruge uden at spørge — det vil dog sige: hvis vi indsætter et beløb af overskuddet til et bestemt formål og senere hen kommer i tanker om, at vi vil bruge det til et andet formål, så skal vi have det høje indenrigsministeriums tilladelse til at bruge det til dette andet formål — er vi, lige bortset fra småsager, underlagt kontrol.

Må jeg samtidig minde om Sammenslutningen af Købstadkommuner, hvortil der er valgt repræsentanter, medens selve byrådet i væsentlig grad har afgivet det lokale selvstyre.

Men når man har afgivet så meget af den kommunale selvbestemmelsesret, hvorfor er man så bange for ombudsmanden? Fordi de kommunale repræsentanter ved, at det kan dreje sig om klager over afgørelser, der er i strid med gældende lovbestemmelser. Selvfølgelig kan man anføre: I kan appellere til ministeriet, så behøver vi ingen ombudsmand. Lad os imidlertid forudsætte, at et mindretal i byrådet indberetter flertallets afgørelse, som man mener er i strid med lovens bestemmelser, til indenrigsministeriet. Har mindretallet så 100 pct. sikkerhed for, at ministeriets afgørelse er rigtig? Jeg mener nej. Man har set afgørelser fra indenrigsministeriet, som ombudsmanden er gået imod, og klagerne har fået ret. Derfor mener jeg, at det i høj grad er nødvendigt, at ombudsmanden direkte, uden om ministeriet, får adgang til at afgøre klager, enten de så stammer fra enkeltpersoner eller fra mindretal i byrådet. Jeg tror, at ombudsmandens afgørelser altid vil være efter lovens bogstav; der vil ikke være noget med at skele til politiske synspunkter. Men jeg forstår godt, at mange kommunalfolk vil være mere varsomme i deres afgørelser, hvis der kan appelleres direkte til ombudsmanden.

Hvordan skal man forstå de forskellige ministres uvilje mod at give ombudsmanden denne bemyndigelse? Jo, det er i og for sig forståeligt, for hvis ombudsmanden får direkte indflydelse på kommunale sager, så bliver de forskellige ministerier i høj grad sat ud af spillet.

Jeg skal slutte med at sige, at mit parti vil stille sig velvilligt over for de foreslåede ændringer, men vi har den opfattelse, at afgørelserne i højere grad burde være lagt direkte i ombudsmandens hænder, uden om appelinstanten.

Mose Hansen: Betænkningen om folketingets ombudsmand og den kommunale forvaltning foreligger nu. Det af den højtærede justitsminister fremsatte lovforslag bygger på det udkast, udvalget har udarbejdet.

Ombudsmandsordningen var ved sin indførelse ude for en del skepsis, men det kan vel nu siges, at den helt ud har svaret til det, der var hensigten. Mit parti tror, at det samme vil blive tilfældet for det nu foreslåede på den kommunale forvaltnings område.

Ombudsmandens ret til at gribe ind i den kommunale forvaltning er efter lovforslaget ret begrænset og tilgodeser helt de særlige forhold, der er i det kommunale selvstyre, idet det udtrykkelig i § 4, stk. 3, siges, at ombudsmanden skal udøve tilsynet under hensyntagen til de særlige vilkår, hvorunder det kommunale selvstyre virker. I denne bestemmelse er der efter mit partis opfattelse taget skyldigt hensyn til de mange sogneråd, som ikke har lønnet sagkyndig bistand til at finde rede i bekendtgørelser og cirkulærers mange bestemmelser, og der er for mig ingen tvivl om, at § 4 er begrænsning nok for ombudsmanden. Det kan roligt siges, at gennemførelsen af det fremsatte lovforslag på ingen måde vil blive meget mærkbar ude i kommunerne og heller ikke på nogen måde vil berøre det kommunale selvstyre. Derfor kan mit parti godt tiltræde det foreslåede — men nu må vi jo vente og se, hvad der ændres.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg bør vel takke for den venlige tilslutning, lovforslaget har fået, da det formelt er et regeringsforslag, men jeg er naturligvis enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen i, at det mere er en ekspeditionssag end normalt, når en minister fremsætter et lovforslag. Det er i realiteten en ekspeditionssag, idet det, vi selvfølgelig måtte overveje i regeringen, var, om den skulle sende betænkningen til ombudsmandsudvalget til